

ската камилавка и турската тояга сж убили българския народъ дотолкова, щото той е изгубилъ своето човѣческо лице и заприличалъ е на машина, която оре и копае само да насити другиго.

Но да оставиме това и да погледаме на нашето нещастно отечество отъ Равно-буче. Отъ това мѣсто се види Тракийското поле, види се Бургасъ и Карнобатъ, види се и Черно море. Лудата Камчия, която извира при село Раково, близу до Котелъ, се извира като зъмя, и блести отъ сълнечнитѣ лъчи, като елмазъ. Планинитѣ и бърдата, които се намиратъ на възтокъ отъ това мѣсто, сж покрити съ букови гори. На югъ отъ това мѣсто се види една висока планина, която се нарича Стидово. Като се обърнешъ къмъ западъ, то щешъ да видишъ планината чакъ до Демиръ-капия (българитѣ я наричатъ Вратникъ); а тая планина е съставена отъ множество върхове, бърда и сипеи, и затова отъ далечъ изгледа като единъ купъ отъ облаци, натрупани единъ на други. Като се обърнешъ къмъ северъ, то щешъ да видишъ Османъ-пазарджийския окръгъ, който е една малка равнина; а по тая равнина сж разпръснати множество турски и български села. Първото село, което се види най-добре, е Тича или Читакъ.

Отъ Равно-буче станахме, слѣзохме близу до Сливенъ и запряхме се на онова мѣсто, което се нарича Кушъ-бунаръ (българитѣ го наричатъ Птичи кладенецъ). Отъ това мѣсто се види почти всичка Тракия. Тука трѣбваше да се запреме, да извадиме изъ земята закопаното презъ преминалото лѣто свое оржие и да го раздадеме на момчетата. Да кажа на-